

Devrimci Komünist Birlik Programı

Nisan 2018

Devrimci Komünist Birlik Programı

Nisan 2018

İçindekiler

A. İçindekiler	3
B. Tekelci Kapitalizm Öncesi Toplumsal Yapılar	4
C. Tekelci Kapitalizm – Emperyalizm	5
D. Kapitalist Bunalımlar ve Krizler	6
E. Kapitalizmin Yıkılması Kaçınılmazdır	11
F. Sosyalizm ve Komünizm Tarihsel Bir Zorunluluktur	11
G. Sosyalist Deneyimler	12
H. Kıbrıs Sorununun Temelleri ve Güncel Tahlili	13
I. Ulusal Sorun ve Kıbrıs Çözümlemesi	20
J. Burjuva Çözüm Olasılıkları	24
K. Devrimci Çözüm Modeli; Demokratik Halk Devrimi	26
L. Demokratik Halk Devrimi'nin Gelişim Aşamaları	28
M. Bölgesel Gelişmeler ve Birleşik Devrim Olanakları	30
N. Enternasyonal Mücadele ve Komünist Enternasyonal'in Gerekliliği .	31

Devrimci Komünist Birlik Programı

A. Giriş

İnsan toplumsal bir yaşama sahip olan bir canlıdır. Toplum yaşamının temeli ise maddi üretdir. İnsanlar yaşayabilmek için belli şeylere, temel tüketim maddesi olarak adlandırılan maddelere sahip olmak durumundadırlar. Bunlara sahip olabilmek için ise çalışmak ve üretmek durumundadırlar. İnsanların ihtiyaç duydukları ürünlerin çeşitliliği ve büyüklüğü dikkate alındığında bu ihtiyaçları karşılamak için gerekli çalışmayı toplumsal olarak paylaşması ve sürdürmesi gereklidir. İhtiyaçlar arttıkça gerekli olan toplumsal üretim ve görev bölümü de artmaktadır. Üretim her zaman toplumsal bir süreçtir ve çalışmak toplumsal insanın o toplumun parçası olmasını sağlayan temel faaliyettir.

Üretim süreçlerinde ortaya çıkan üretim ilişkileri ve buna bağlı oluşan toplumsal katmanlar ve de sınıflar içerisinde; üretim araçlarına sahip olanlar, o toplumdaki ekonomik gücü de ele geçirmektedir. Yani üretim ilişkileri, üretilen maddi varlıkların toplumun üyeleri arasında nasıl dağıtıldığının da göstergesi olmaktadır. Bu ilişkilerin temeli ise üretim araçları üzerindeki oluşan mülkiyet biçimleridir.

Üretim süreçlerinde üretici güç olarak yer alan kesimler, üretici sınıfları, üretimin en hareketli ve devrimci unsurlarını oluştururlar. Bu güçlerin engellenmeksizin gelişebilmesi ve üretimin de geliştirilebilmesi ancak üretim ilişkilerinin üretici güçlerin gelişme düzeyine denk düşmesi ile mümkün olur. Bu düzeye denk düşmeyen ve geride kalan üretim ilişkileri er yada geç gelişme düzeyine ayak uydurmak zorundadır.

Üretim ilişkilerindeki nitel değişiklikler toplumun ekonomik alt yapısını da değiştirirler ve bununla birlikte üst yapının da değişmesi zorunluluk halini alır.

Üretici güçlerin gelişme düzeyine denk düşmeyen üretim ilişkileri içerisinde, onun çözülmesini sağlayacak olan maddi koşullar doğar ve gelişir. Bunun sonucunda kaçınılmaz olarak yeni üretim ilişkileri ortaya çıkar ve bu yeni ilişkiler önü tıkanmış olan üretici güçlerin önünü açarak gelişmelerine olanak yaratır. Bu önemli olgu üretim ilişkilerinin üretici güçlerin karakteri ile mutlak uyum yasasını ortaya çıkarır. Bu yasa toplumun ekonomik gelişme yasasıdır. Bu yasaya uymayan toplumların ekonomik gelişimi sekteye uğrar ve bir süre sonra yıkıma uğrayarak yerine bu yasaya uygun daha gelişmiş bir ekonomik toplumsal yapı çıkar.

Her üretim tarzı kendi ekonomik yapısına sahiptir ve bu yasalar öğrenilip insanlık yararına veya zararına kullanılabilir. Ancak hiçbir ekonomik yasa zorla ortadan kaldırılamaz veya bir yenisi yaratılamaz.

Devrimci Komünist Birlik Programı

Her çağda o çağın ilerici sınıfları bu yasaları olumlu yönde kullanmaya ve tıkanan üretim ilişkilerinin önünün açılmasını sağlamaya çalışırken, mevcut toplumsal yapıda üretim aletlerine sahip olmalarından kaynaklanan toplumsal egemenliklerini korumak isteyen kesimler ise üretim ilişkilerinin gelişmesini engellemeye ve konumlarını korumaya çalışırlar.

B. Tekelci Kapitalizm Öncesi Toplumsal Yapılar

İnsanlık kapitalizm öncesinde bir dizi farklı toplumsal yapıdan geçerek giderek gelişen üretim ilişkileri ortaya çıkarmıştır. İnsanlığın ortaya çıktığı ilk toplum ilkel aletlerin geliştirilerek kullanımına dayanan ve bunlar üzerinde toplumsal mülkiyetin olduğu ilkel komünal toplumdur. Bu ilkel toplum yapısında henüz sınıflara bölünme yoktur.

Üretim aletlerinin gelişmesi ve artı ürüne el konulması yolu ile zenginleşmenin koşullarının oluşması, fakirleşen topluluk üyelerinin ya da bir bütün olarak esir alınan toplulukların öldürülmek yerine köleleştirilmesinin ve üretici güç olarak kullanılmalarının zeminini hazırladı. Böylece ilk sınıflar, köleler ve köle sahipleri olarak insanlık tarihinde sahneye çıkarak insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan köleci toplumun temelleri atıldı.

Köleci toplumun üretim ilişkilerinin, üretici güçlerin gelişen karakteri ile uyuşmaması sonucu köleci toplum yerini feodal topluma, aynı şekilde feodal toplum da yerini kapitalist topluma bırakmak durumunda kalmıştır.

Feodal toplum içerisinde gelişen kapitalist üretim ilişkileri feodalizmin bağrında mülksüzleştirilmiş, yeni bir emekçi sınıfın, proleteryanın oluşmasını sağlamıştır. 16. yüzyıl ile feodal beylerin egemenliğine karşı başlayan burjuva devrimlerinde proleterya henüz çok küçük ve zayıf bir sınıfı oluşturuyordu. Bu nedenle devrim süreçlerinde etkin olarak yer alsa da, ana kitleyi mülksüzleştirilmiş köylülük ve ekonomik gücü elinde toplayan sermaye sınıfı oluşturuyordu. Bu nedenle ortaya çıkan yeni yapılanmalarda da pek bir etki sahibi olamıyordu. Sermaye sınıfı, yani burjuvazi ise üretim ilişkilerinin üretici güçlerin karakteri ile mutlak uyum yasasını iyi öğrenerek, kapitalist üretim ilişkilerinin kurulması için bu bilgisini kullanmayı becerebildi. Kapitalist üretim ilişkilerini kurarak, üretim ilişkilerini üretici güçlerin ulaşmış olduğu düzey ile uyumlu hale getirdi.

Kapitalist üretim tarzı ücretli işçiler sınıfının sermaye sahibi kapitalistler sınıfı tarafından sömürülmesine dayanır. Serbest rekabetin egemen olduğu tekel öncesi kapitalizm, dünyanın önemli bir bölümünde 1860 ile 1870'li yıllarda gelişiminin doruğuna ulaştı. 1900'lerin başına gelindiğinde ise tekel öncesi kapitalizmden, tekelci, emperyalist kapitalizme geçiş tamamlandı.

Devrimci Komünist Birlik Programı

Bunun temel belirtisi serbest rekabetin yerini tekellerin egemenliğinin almasıydı.

C. Tekelci Kapitalizm – Emperyalizm

Tekelci kapitalizmin ekonomik temel yasası, kendi ülkesindeki emekçi halkları sömürmesi ve yoksullaştırması, bununla birlikte diğer ülkelerdeki halkları köleleştirerek sistematik bir yıkıma uğratması, son olarak savaş ve iktisadın askerileştirilmesi sayesinde kapitalist azami kârın güvence altına alınmasıdır.

Emperyalist kapitalizmin yayılma karakterinin bir sonucu olarak zayıf ve geri kalmış ülkeler sömürge ve yarı sömürgelere dönüşerek dizginsiz bir şekilde sömürülmektedir. Emperyalizmin hakim olduğu bu yerlerdeki geri üretim biçimleri parçalanıp, kapitalist üretim ilişkileri gelişmektedir. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki gelişim, emperyalistlerin izin verdiği ölçüde ve iktisadi, politik özgürlüğe kavuşamayacakları biçimde olur. Sömürge ve yarı sömürgelerdeki baskı ve sömürünün artırılması, bu ülkelerdeki geniş emekçi kesimlerin anti-emperyalist mücadelesini yükseltir.

Emperyalizm, kapitalizmin özel ve son aşamasıdır. Tekelci bir yapıdadır, çürümekte ve asalaklaşmaktadır. Bütünlüklü bir düzen olarak can çekişmekte olan emperyalizm sosyalist devrimin arifesidir. Çünkü teknik ilerlemeyi ve üretici güçlerin gelişimini engellemekte ve giderek daha geniş kesimleri yoksulluğa iterek kendisine karşı isyan etmelerinin zeminini hazırlamaktadır. Bu yapı hakimiyet altına alınan, geri ülkelerdeki halkların sömürülmesi ile ayakta duran bir dizi rantıye devletinin ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Militarist kudurganlık yanında, sermaye sınıfının asalak tüketimi büyümekte, emperyalist iç ve dış devlet politikaları ortaya çıkmakta, işçi sınıfının küçük bir üst tabakası çeşitli rüşvetlerle satın alınarak yozlaştırılmaktadır.

Modern kapitalizmin ekonomik temel yasasının sonucunda üç baş çelişki, dönem dönem çeşitli yöntemlerle sömümlendirilse de, giderek daha da keskinleşmektedir; 1) Emek ile sermaye arasındaki çelişki, 2) Emperyalist güçler arasındaki hegamonik çelişki, 3) Emperyalist ülkeler ile hegemonya altına alınan sömürgeleştirilmiş ülkeler arasındaki çelişki.

Kapitalist ülkelerin ekonomik ve politik gelişiminin eşitsizliği yasası dünya emperyalist cephesini zayıflatmakta ve zayıf halkaları ortaya çıkarmaktadır. Aynı zamanda farklı coğrafyalarda devrimin olgunlaşmasının eşitsizliği de söz konusudur. Ve bu sosyalizmin bütün ülkelerde yada çoğunluğunda eş zamanlı zafere ulaşması imkanını dışlamaktadır. Marxizmin emperyalizm çağındaki en ileri teorik önderi olan Lenin'in ortaya koyduğu gibi; emperyalist ülkeler

Devrimci Komünist Birlik Programı

zincirinin en zayıf halkasından kopması imkânı, sosyalist devrimin ilk başta birkaç ülkede ve hatta bir ülkede zaferi imkânını vermektedir. Leninist tezin doğruluğu ilk önce 1917 Büyük Ekim Devrimi ile, daha sonra ise II. Dünya Savaşı sonrasında Doğu Bloku ülkelerinde gerçekleşen devrimler ve ardından Çin, Küba gibi ülkelerdeki devrimlerle ispatlanmıştır.

Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrasında yeni proleter devrimleri destekleyecek sosyalist bir kampın olmadığı, Sovyetler Birliği'nin dağılması ile ortaya çıkan yeni pazarların da dahil tüm dünya pazarlarının paylaşılmış olması, eşitsiz gelişimin son derece arttığı ve buna bağlı yeni emperyalist güçlerin sahneye çıktığı ve dünya pazarından daha çok pay talep ettiği, emperyalist kamplaşmanın artmakta olduğu ve keskin çelişkilerle birlikte zayıf halkalar yarattığı günümüz koşullarında, Leninist emperyalizm tahlili geçerliliğini daha da güçlü bir biçimde korumaktadır. Emperyalizm bir kez daha en zayıf halkasından kopacak ve ilk başta birkaç ülkede ve hatta bir ülkede zafer imkanı ortaya çıkacaktır. Evet, bugün emperyalizmin tüm dünyayı adeta "küçük bir köye" çevirdiği, gelişen teknoloji sayesinde dünyanın en ücra köşesindeki başkaldırıların dahi dünyanın birçok yerindeki mücadelelere ivme kattığı doğrudur. Ancak bu olgu dahi Lenin tarafından tespit edilen emperyalizmin eşitsiz gelişim yasasını değiştirmemektedir. Tam tersi kapitalist ülkeler arasındaki eşitsizlik sıçramalı olarak güçler arasında hızlı bir şekilde değişikliklere yol açabilmektedir. Ve her ülkedeki devrimci dinamiklerin durumu bir birinden hızlı bir şekilde etkilense de aynı düzeyde bir seyir izlememektedir. Bu durum bir veya birkaç ülkede patlak verecek bir devrimin çok daha hızlı bir şekilde diğer ülkelere de yayılmasına yardımcı olabilir. Devrimci komünistlerin görevi de bu dalganın mümkün olan en geniş coğrafyalara yayılmasını sağlamaktır. Ancak buna rağmen emperyalizmin çok güçlü olduğu ve hakimiyetini koruyabildiği ülkelerde devrimin daha yavaş gelişebileceği gerçeği de ortadadır.

D. Kapitalist Bunalımlar ve Krizler

Emperyalizm geliştiği oranda çelişkileri de büyümüş ve kapitalist genel bunalımları hazırlayan gerekli koşullar da birikmiştir. Son yüz yılda emperyalizm kampındaki çelişkiler son derece keskinleşmiş ve emperyalist güçler arasında iki büyük dünya savaşına varan çeşitli çatışmalar yaşanmıştır. Bununla birlikte gelişmiş kapitalist ülkelerdeki proleteryanın sınıf mücadelesi, sömürgelerdeki halkların ulusal kurtuluş mücadeleleri ile birleşmiştir. Tüm bunlar emperyalist ülkeler zincirinde önemli zayıflıklara ve ciddi kopuşlara

Devrimci Komünist Birlik Programı

neden olmuştur. Bir dizi ülke tek tek devrimci bir yolla kapitalist sistemden koparak, sosyalist inşa yoluna girmiştir.

Kapitalizmin genel bunalımı kapitalist dünya sisteminin savaşlar ve devrimler, can çekişen kapitalizmle, yükselen sosyalizm arasındaki mücadele tarafından belirlenen, çok yönlü bunalımlardır. Bu bunalımlar kapitalizmin iktisadi ve politik tüm yönlerini kapsamaktadır. Kapitalist dünya iktisat sisteminin artan çöküşü ve kapitalizmden kopan ülkeler bu bunalımın temelini oluşturur.

Kapitalizmin genel bunalımının ilk aşaması I. Dünya Savaşı döneminde başladı ve özellikle de Sovyetler Birliği'nin kapitalist sistemden kopması sonucu gelişti. İkinci aşaması ise II. Dünya Savaşı döneminde başladı ve özellikle de Avrupa ve Asya'daki Halk Demokrasisi ülkelerinin kapitalist sistemden kopuşuyla ağırlaştı.

Sovyetler Birliği'nin ve Halk Demeokrası'lerinin dağılması ve Çin gibi sosyalizm yoluna giren ülkelerin kapitalist düzene yeniden entegre olmaları, kapitalizmin genel bunalımını bir süreliğine hafifletmiştir. 1990'lardan beridir tek kutuplu ve neredeyse dünyanın tamamında yeniden hakim duruma gelen tekelci kapitalist üretim ilişkileri, sosyalist kampın dağılması ile ortaya çıkan yeni pazarlarda hızla hakim duruma gelmiştir. Ortaya çıkan bu yeni pazarların paylaşılması ile elde edilen büyük rantlar kapitalist bunalımları azaltmıştır. Ancak gelinen aşamada ortaya çıkan tablo bu geçici rahatlatma döneminde çok daha derin krizlerin oluşmasını sağlayacak olguların geliştiğini göstermektedir. Sosyalist inşa yolundan çıkarak kapitalist restorasyon yoluna giren Rusya, Çin gibi iki büyük ülke hızla etkili emperyalist güçlere dönüşerek dünya pazarından pay talep eder pozisyona gelmişlerdir. Bununla birlikte Asya kıtasında Hindistan, Japonya, Ortadoğu'da İran, Türkiye, Latin Amerika'da Brezilya, Arjantin, Venezüela gibi ülkelerde de giderek gelişen kapitalist üretim ilişkileri, emperyalist karakterler kazanmakta ve soğuk savaş döneminin güçler dengesine göre paylaşılmış olan dünya kapitalist pazarı için artan bir rekabet ve baskı yaratmaktadır. Kapitalizmin genel bunalımının yeni aşaması, işte bu koşullarda tetiklenen ve 2008 dünya finansal krizi ile açığa çıkarak sürekli krizler biçimini alan günümüz bunalımıdır.

Yarım yüzyıldan uzun bir süre sömürgelerden elde edilen büyük rantlar sayesinde kendi ülkelerindeki emekçi sınıflara kısmen de olsa daha iyi koşullarda yaşama olanağı tanımak zorunda kalan sömürgeci emperyalist ülkeler, sosyalist kampın dağılması ile birlikte kendi emekçi sınıflarını da yoksullaştırma politikalarını her geçen gün daha da fazla devreye sokuyorlar.

Devrimci Komünist Birlik Programı

Geçmiş dönemlerde işçi sınıfının üst tabakalarının kontrolündeki birçok sendika ve siyasi parti çeşitli rüşvetlerle satın alınarak kapitalist düzene koltuk değneği olma görevini üslenmişlerdir. İşçi sınıfı içerisindeki bu Truva atları sömürü politikaları karşısında kayda değer bir direniş sergilememekte, hatta kimi ülkelerde sermaye hükümetlerinde yer alarak bu politikaların uygulamaya konmasına katkı yapmaktadırlar. Bu durum işçi sınıfının alt katmanlarında rejimle bütünleşmiş olan, sözde emekten yana kesimlere karşı tepkinin artmasını ve kopuşlar yaşanmasını sağlamaktadır.

Kapitalist gelişim birbirini takip eden farklı evreleri içerir. Ekonomik ve tarihsel süreçler tarafından hazırlanan her bir evre bir önceki evreye ait koşulların önemli oranda değişmesiyle ortaya çıkar. Sosyalist ülkelerde iktidarın karşı devrimlerle el değiştirmesinin ardından emperyalist propaganda merkezleri Marksist-Leninist düşüncenin kesin yenilgisini ve “tarihin sonunu” ilan etti. Amerikan emperyalizminin kesin hegemonyası altında tek kutuplu bir dünyada kapitalizm sonsuza kadar devam edecekti! Ancak bu tek kutuplu yeni evrede kapitalizmi yıkıma götürecektir olan kendi iç çelişkileri ve hareket yasaları ortadan kalkmadı tam tersi çok daha keskinleşerek yoğunlaşmaya başladı. Bu tek kutuplu dünyada çelişkilerin yoğunlaşarak kırılma noktasına gelmesi çok sürmedi ve 90’lı yılların ortalarından itibaren dünyanın dört bir yanında kapitalist merkezleri de içine alan anti-kapitalist ayaklanmalar yeniden başladı.

Yeni evre küresel ayaklanmalar ve devrimler çağıdır. 1996’da Seattle’da Dünya Ticaret Örgütü’nün emperyalist planlarına karşı başlayan ayaklanma, Avrupa’dan Asya’ya, Latin Amerika’dan Afrika’ya onlarca kente farklı biçimlerde yayıldı. Hegemonyası sarsılan ABD emperyalizmi durumu kontrol altına alabilmek ve sadece kendisinin değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin çöküşünü önleyebilmek için yeni bir “Dünya Savaşı” başlattı. Bugün artık bizzat ABD gizli servisleri tarafından planlandığı kuşku götürmeyen 11 Eylül 2001’deki “İkiz Kuleler” saldırısı ile kaynağı “belli olmayan” terörizme karşı küresel savaş açtı. “Teröre karşı” maskesi ile başlatılan küresel iç savaş özünde emperyalizme karşı yükselen devrimci ayaklanmalara karşıydı.

Yeni evrenin temel karakteristiklerinden birisi olan kapitalist bunalımlar dünyanın bir çok yerinde devasa işçi ve emekçi direnişlerine, kimi zaman da ayaklanmalara varan karşı duruşlara neden oluyor. İşçi sınıfı bir kez daha kendi sınıf örgütlenmesinin gerekliliğini ve bununla birlikte iktidar mücadelesi vermesi zorunluluğunun bilincine varıyor. Güven kalmayan sahte sol

Devrimci Komünist Birlik Programı

örgütlenmelerin yerini yenileri alıyor ve işçi emekçi kitleler çok daha aktif bir şekilde yeni tipte taban örgütlenmeleriyle güç biriktiriyor.

Sosyalist Kampın dağılması ile birlikte yaşanan gelişmelerin birikimi, 2008'de ortaya çıkan kapitalist krizi doğurdu. Bu krizle birlikte kapitalizmin genel bunalımındaki yeni bir aşama net olarak kendini göstermiş bulunuyor. Önümüzdeki uzun bir dönem devam edeceği görülen bu kriz, hem güçlü devrimci olanaklar, hem de tamamen gerici barbarlıkların yaşanabileceği bir süreci başlatmış bulunuyor. İşçi sınıfının devrimci örgütlülüğü sağlandığı oranda yeni bir kapitalist zincirden kopuş dönemi, bu sağlanamadığı oranda da işçi, emekçi halkları daha da ezmenin ve buna karşı başkaldırmalarının önünü almak için gerici barbarlık düzenlerinin ortaya çıktığı yeni bir evreye girildiği görülmektedir.

Son yıllarda dünyanın bir çok yerinde yaşanan örnekler bu tespiti doğrular niteliktedir. Hemen yanıbaşımızdaki Ortadoğu'da bir yanda Rojava'daki gibi halkın kendi öz iradesine dayanan yönetimlerin oluşması, hemen yanı başında ise IŞİD'ci barbarların uyguladığı katliamlar veya eski sosyalist ülkelerden birisi olan Ukrayna'da bir tarafta kendi bağımsızlıklarını ilan eden halka dayalı bir yönetimle, diğer tarafta neo-nazi grupların önderliğinde emperyalizm destekli faşist yönetimlerin ortaya çıkması son derece çarpıcı örnekler olarak önümüzde durmaktadır.

Bir diğer örnek ise Gezi Parkı direnişi ile başlayan Türkiye'deki Haziran Halk Ayaklanmasıdır. Bir yanda otuz yıla yakın bir süredir devam eden Kürt ulusal hareketinin mücadelesi, diğer yanda on beş yılı aşkın bir süredir iktidarda bulunan gerici AKP Hükümeti, bir diğer yanda ise "Artık bu halktan bir şey olmaz!" denilirken bir anda milyonlarca emekçi ağırlıklı kitlenin devrimci bir örgütlenmeden yoksun bir şekilde sokaklara aktığı ve günlerce AKP Hükümeti'nin faşist devlet güçlerine karşı çatışarak meydanları zapt ettiği Haziran Halk Ayaklanması! Ve elbette bunu takip eden aylarda yüzbinlerce kişinin katılımı ile gerçekleşen Berkin Elvan cenaze töreni ile Kobane direnişiyle dayanışmak için yükselen 6-7 Ekim 2014 ayaklanması.

Tüm bunlar bizlere önümüzdeki süreçte ne gibi olumlu ve olumsuz olanakların çıkabileceğini göstermektedir.

Bugün tekelci kapitalizmin gelmiş olduğu nokta, sosyalist kampın dağılmasından sonra giderek keskinleşen çelişkiler ve artan emperyalist kampaşma durumudur.

I. Dünya Savaşı ile birlikte gücünü ve hegemonyasını artıran ABD emperyalizmi, II. Dünya Savaşı sonrasında emperyalist kamp içerisinde

Devrimci Komünist Birlik Programı

tartışmasız bir liderlik kurmuş ve sosyalist kampın 1990'da tamamen çözülmesi ile tüm dünyanın tek hakimi bir pozisyona ulaşmıştır. Ancak bu durum hızla değişmektedir. ABD emperyalizminin bu liderliği, bir yandan AB çatısı altında birleşen ve başını Almanya ile Fransa'nın çektiği Avrupa emperyalist ülkeleri, diğer yanda ise Rusya, Çin, İran, Hindistan, Japonya, Brezilya, Arjantin, Venezüela gibi kapitalist gelişimini hızlandırarak emperyalist karakterlere bürünmeye başlayan yeni güçler tarafından liderliği sorgulanır hale gelmiş durumdadır. Bu güçlere Türkiye gibi yeni bölgesel güçler de eklenmeye devam etmektedir. Emperyalizmin eşitsiz gelişim yasası işlemekte, 2008 krizi sonrasında bu güçler arasındaki çelişkiler daha da artmaya devam etmektedir. Büyük oranda ABD hegemonyasına bağlı olarak bölüşülmüş olan dünya pazarının yeniden bölüşülmesi giderek daha büyük bir zorunluluk halini almaktadır. Rusya, Çin gibi emperyalist güçler bu pazardan daha fazla pay talep etmekte ve kimi zaman bu çekişme ekonomik yollarla yaşanırken, kimi zaman da Kosova, Abazya, Ukrayna, Suriye gibi örneklerde olduğu gibi sıcak askeri çatışmalar halini de alabilmektedir. Emperyalist ülkelerin silahlanmaya ayrılan bütçeleri giderek artmakta ve yeni savaşların hazırlığı yapılmaktadır. Emperyalist bloklaşmalar arasında olası bir yeni dünya savaşı ihtimali her geçen gün daha yüksek sesle dillendirilmeye başlamıştır. Bununla birlikte emperyalist hegemonyası sarsılan ABD'nin 11 Eylül provokasyonu ile dünya halklarına karşı başlattığı küresel iç savaşın özünde bir dünya savaşı olduğu gerçeği de göz ardı edilemezdir.

Bu gelişmeler; emperyalist ülkeler arasında artan çelişki, pazar kavgası ve çatışmalarla birlikte kapitalizmin genel bunalımının yeni bir evreye girdiğini göstermektedir. Bu yeni döneme karakterini veren bir diğer önemli nokta ise; kapitalist düzene karşı tüm dünya işçi ve emekçi halklarının giderek artan enternasyonalist dayanışması ve ortak anti-emperyalist mücadelesidir. Emperyalist güçlerin kapitalist eşitsiz gelişimi ile artan çelişkiler, kapitalist ülkeler zincirinde yeni zayıf halkaların ortaya çıkmasını sağlamakta ve önemli devrimci olanaklar yaratmaktadır. Buna karşın dünya komünist hareketi çok dağınık ve güçsüz bir durumdadır. Geçmişte devrimci duruşu olan bir çok yapı, kapitalist rejimle bütünleşerek reformizm bataklığına saplanmış durumdadır. Geriye kalan unsurların önemli bir bölümü ise hem sınıftan kopuk bir vaziyette, hem de çeşitli fraksiyonel bölünmelerle iyice zayıflamış durumdadır. Artan emperyalist saldırganlığa ve işçi, emekçi kitlelere dayatılan yoksullaştırma politikalarına karşı yükselen kitlesel tepkiler ve direnişler güçlü bir devrimci siyasal önderlikten yoksun durumdadır. Her bir coğrafyadaki Marxist-Leninist yapılanmanın kendisini toparlama ve işçi, emekçi kitleler

Devrimci Komünist Birlik Programı

içerisinde güçlü taban örgütlenmeleri kurarak mevzilenmesi gerekmektedir. Emperyalist kapitalizm çürümüş ve asalaklaşmış durumdadır. Her geçen gün daha da geniş kesimler bunun bilincine varmakta, ancak bu barbarlık düzenini nasıl aşabileceklerini ve yerine nasıl bir düzen inşa edebileceklerini bilememektedir. Burada görev bilimsel sosyalizmi kendisine rehber edinen devrimci komünistlerdedir. Devrimci komünist güçler üzerlerindeki ölü toprağını dağıtarak atmalı, işçi emekçi kitlelere yeniden güçlü bağlar kurarak çözümün sosyalizmde olduğunu onlara gösterebilmelidir.

E. Kapitalizmin Yıkılması Kaçınılmazdır

Özellikle kapitalizmin kendi plansız üretim ilişkilerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan ekonomik krizler insanlığın çok büyük bir bölümünün daha da yoksullaşırken küçük bir sermaye sahibi azınlığın daha da zenginleşmesini hızlandırıyor. İlk ortaya çıktığı dönemde daha büyük sermaye biriktirebilmesi için üretici güçlerin “özgürleşmesini” ve bir çok alanda önemli gelişmeler yaşanmasını sağlayan egemen sömürücü azınlık, bugün üretici güçlerin üretim süreçlerine ilgisinin azalmasına neden olmakta ve gelişmelerinin önündeki en büyük engeli oluşturmaktadır. İnsanlığın gelişim süreci içerisinde ulaşılmış olduğu aşama artık mevcut üretim ilişkilerine denk düşmemektedir. Üretim süreçleri her geçen gün daha da genişlemekte ve giderek tüm dünyayı kapsayan bir yapıya dönüşmektedir. Üretimin toplumsal olarak yerine getirilirken bu üretim sonucunda ortaya çıkan ürüne çok küçük bir asalak azınlığın el koyması nedeni ile mevcut toplumsal yapılanmanın temelleri çatırdamaktadır. Üretimi yapan devasa güçler üretime el koyan küçük azınlığa isyan eder pozisyona gelmektedirler. İşte kapitalist toplum yapısının sürdürülemez oluşunun ana sebebi bu çelişkilerdir. İnsanlık gelişimine devam etmek isterken ve etmesi bir zorunlulukken, bu gelişimin önünde engel olmaya çalışan mevcut kapitalist üretim ilişkileri yıkılmak ve üretici güçlerin gerçek anlamda özgürce gelişmesinin zeminini hazırlayacak olan, varılan gelişim düzeyine uygun yeni bir üretim ilişkisi kurulmak durumundadır.

F. Sosyalizm ve Komünizm Tarihsel Bir Zorunluluktur

Kapitalizmin aşılması ile kurulacak olan daha gelişmiş toplumsal örgütlenme düzenin adı komünizmdir. Yani üretim araçlarının küçük bir sömürücü azınlık mülkiyetinde olmadığı ve tüm üretim araçlarının toplumun ortak mülkiyetine dönüştürüldüğü, dolayısı ile mevcut toplumsal üretimin daha da geliştirilerek planlı bir şekilde yapıldığı ve elde edilen ürüne tüm toplum olarak sahip çıkıldığı bir üretim ilişkisi. Herkesin tüm ihtiyaçlarının planlanarak üretilmesi ile karşılanacağı ve bu üretim süreçlerine eşit bir

Devrimci Komünist Birlik Programı

şekilde katıldığı bir yapı. Üretici güçlerin kendileri için üreteceklerinden, üretim süreçlerine kendiliğinden ilgisinin ve katılımının artması ile üretimde devasa gelişmelerin sağlanmasının önünün açılacağı bir süreç. Yani insanın ihtiyaçlarını büyük oranda karşılamazken onu uzun ve yoğun üretim süreçlerine mahkum eden, onu kendisinden başlayarak tüm topluma yabancılaştıran sömürüye dayalı üretim süreçlerinden kurtararak özgürleştirecek olan, her yönden gelişiminin önünü açacak olan sınıfsız, sömürsüz ve baskısız bir toplum biçimi. İşte komünizmin dayanakları ve gerekliliği kısaca bunlardır.

G. Sosyalist Deneyimler

Sosyalist kampın dağılmış olması ve dağılırken bir dizi olumsuz yargıların oluşmasına neden olması önemli bir dezavantajdır. Kapitalizmin anti-komünizm propaganda merkezleri tarafından yaratılan bilgi kirliliği sayesinde, sosyalizmin anlamı çarpıtılmaya ve kitlelerin sosyalizmi yeniden bir seçenek olarak görmeleri engellenmeye çalışılıyor. Bu yönde büyük bütçelerle geniş anti-propaganda kampanyaları yürütülüyor. Sovyetler Birliği'ndeki muazzam deneyimin ve başta Stalin olmak üzere, Marx, Engels, Lenin, Dimitrov gibi tüm devrimci önderlere ve onların ortaya koydukları siyasete karşı duyulan sevginin üstü örtülmeye, bu değerler yok edilmeye çalışılıyor. Tüm bunlara rağmen 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimini yaratan Leninist Bolşevik örgütlenme ve Stalin önderliğindeki Sovyet sosyalist inşa süreci, dünya komünist hareketine muazzam bir birikim sunmaya devam ediyor. Sovyetler Birliği'nde XX. Parti Kongresi ile birlikte önderliği tamamen ele geçiren karşı devrimci Kruşçev kliğinin bunu nasıl başardıkları sorusu hala sorulmaktadır. Sosyalizmin inşası bağlamında büyük bir yol katetmiş olan bir ülkenin nasıl yeniden kapitalizm yoluna sokulabildiği olgusu dikkatle incelenmeli ve gelecekteki sosyalist devrimler sonrasında benzer süreçlerin yeniden yaşanmaması için gerekli tedbirlerin alınması bakımından önemli bir deneyim olmalıdır. Yaşanmış olan olumsuzluklardan deneyimler çıkarmalı; yeniden kuracağımız sosyalist ülkelerde, sosyalist üretim ilişkilerinin inşası sırasındaki sorunların nasıl aşılabileceği konusunda bu deneyimlerden yararlanmalıyız. Bu deneyimler gelecekteki sosyalist inşa sürecine en geniş işçi, emekçi kitlelerin nasıl dahil edilebileceği ve hem uygulayıcı hem de denetleyici rol almalarını sağlayabileceğimize ışık tutacaktır. Bu anlayışla geçmiş sosyalist deneyimlerden en iyi şekilde yararlanmalıyız, ancak sosyalizmin inşasına geçebilmek için her şeyden önce yapmamız gereken sosyalist devrimlerimizi yeniden zafere ulaştırmaktır. Ve bugün üzerinde yoğunlaşılması gereken ana konu devrimin güncelliği ve bunun nasıl örgütleneceği olmalıdır.

H. Kıbrıs Sorununun Temelleri ve Güncel Tahlili

Kıbrıs'ın tarihine bakıldığında Osmanlı İmparatorluğu döneminde kimi dönem yükselen vergilere ve uygulanan baskılara karşı tüm halklar birlikte karşı çıkmış yeri geldiğinde de ayaklandıkları görülmektedir. Bu ortaklaşma İngiliz Sömürge Yönetimi'nin 1878'de adaya gelmesiyle birlikte süreç içerisinde kesintiye uğratılmıştır. İngiliz sömürgeciliğinin yerleştiği coğrafyalarda daha uzun süre kalabilmesinin temel dayanaklarından olan "böl ve Yönet" politikası Kıbrıs'ta da uygulanmış ve adadaki en büyük iki toplum olan Ortodoks Rumlar ile Müslüman Türkler arasındaki dini ve etnik farklılıklar körüklenerek iki toplum arasına düşmanlık tohumları ekilmeye çalışılmıştır.

Ulus devletlerin ortaya çıkışı ve 1900'lerin başından itibaren ulusal fikirlerin gelişmesi ile adada planlı bir şekilde bir yandan Yunanistan üzerinden beslenen Elen milliyetçiliği, diğer yandan da Türkiye üzerinden beslenen Türk milliyetçiliği yayılmaya çalışılmıştır. Adada yaşayan toplumlar arasında "Böl ve Yönet" politikasının uygulanmasının en önemli sebeplerinden bir tanesi de, İngiliz Sömürge Yönetimi ile adada gelişen kapitalist üretim ve sömürünün oluşturduğu ve tüm emekçi kesimleri içerisine alan işçilerin artan sınıfsal varlığının İngiliz emperyalizmi için yarattığı tehlikeydi. Adada 1900'lerle birlikte giderek artan işçi, emekçi sayısı ve gelişen sınıf bilinci 1917'de Rusya'da gerçekleşen Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin tüm dünyada yarattığı devrimci dalgalanma ve uyanışla birleşerek daha da yükseldi. Birçok alanda sendikaların örgütlenmesi ve günün sonunda 1926 yılında Kıbrıs Komünist Partisi KKK'nın kuruluşu ile örgütlü bir sınıfsal güce dönüşmüştü. Adada giderek artan sömürgecilik karşıtı hareket KKK'nın önderliğinde devrimci bir yolda ilerliyordu. 1931 ayaklanması bunun en açık göstergesi olarak ortaya çıkmış ve İngiliz Sömürge Yönetimi'nin en sert önlemleri almasına neden olmuştu. 1931 isyanının bastırılması ile birlikte KKK üzerinde en ağır baskılar oluşturularak yasa dışı ilan edilmiş, tüm yönetici kadroları ile birlikte onlarca üyesi ya tutuklanmış yada sürgün edilmişti. Buna rağmen örgütlülüğünü korumayı başarabilen KKK yeraltına çekilerek güç biriktirmeye ve sömürge yönetimine karşı büyük bir tehdit oluşturmaya devam etti. KKK'nın devrimci kadroları sadece Kıbrıs'ta mücadele vermekle kalmamışlar, İspanya'da faşist Franko güçlerine karşı savaşa da katılarak enternasyonalist görevlerini yerine getirmeyi bilmişlerdir.

Benzer bir durum II. Dünya Savaşı'nda da yaşanmış ve yüzlerce KKK üyesi Yunanistan'a giderek anti-faşist cephede yer almışlardır. II. Dünya Savaşı'nın başlaması ve İngiltere'nin Sovyetler Birliği ile aynı cephede yer alması,

Devrimci Komünist Birlik Programı

adadaki komünist hareket üzerindeki baskının hafifletilmesini zorunlu kılmış ve KKK'nın yüzlerce kadrosu yurtdışında olmasına rağmen, 1942'de henüz savaş devam ederken ülke içerisindeki ideolojik olarak daha geri kadrolar tarafından KKK'nın yasal açılımı olarak AKEL partisi ve bir dizi yeni sendika kurulabilmiştir.

II. Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte, Avrupa halklarının faşist Nazi Almanya'sının barbarlığından kurtarılmasında Sovyetler Birliği'nin elde ettiği başarılar Kıbrıs'ta da etkisini gösterdi ve İngiliz Sömürge Yönetimi'ne karşı mücadele bir kez daha komünist hareketin önderliğinde yükselmeye başladı. Binlerce Kıbrıslı Rum ve Kıbrıslı Türk ortak sendikalarda örgütlenmeye ve İngiliz sömürgeciliğine karşı birlikte hareket etmeye başladı.

II. Dünya Savaşı sonrasında başlayan Yunanistan iç savaşı, Kıbrıs'taki komünist hareketin yüzünü bu gelişmeye çevirmesine neden olmuş ve Yunanistan'da komünist güçlerin zaferi ile gerçekleşecek sosyalist devrimle birlikte Kıbrıs'ın da İngiliz sömürgeciliğinden kurtulabileceği umudu doğmuştu. Ancak 1949'da Yunanistan Komünist Partisi önderliğindeki devrimci güçlerin emperyalist güçler tarafından yenilmesi ile birlikte Kıbrıs'taki mücadele de sekteye uğradı. Sosyalist bir Yunanistan ile birleşmeyi temel alan KKK önderliğindeki sömürge karşıtı mücadele, İngiliz emperyalizminin de kontrollü desteğiyle giderek Ortodoks Klisesi önderliğindeki gerici Yunanistan ile birlik, yani ENOSİS biçimini almaya başladı. İngiliz sömürgeciliğinin "Böl ve Yönet" politikası en keskin şekilde uygulanmaya ve yüzyıllardır birlikte yaşayan ve giderek ortak bir sınıfsal temelde daha da kaynaşan adadaki halklardan en büyük iki topluluk olan Ortodoks Rumlar ile Müslüman Türkler arasındaki ulusal, dini farklılıklar provake edilerek kazınmaya başlandı. 1950'lerin ortasına gelindiğinde bir yanda sömürge yönetimine karşı birlikte grevler örgütleyen komünist hareketin önderliğindeki Kıbrıslı Rum ve Türk işçiler, emekçiler, diğer yanda ise toplumlar arasında giderek artan çatışmalar yaşanmaya başladı.

Kıbrıs'ı açık bir sömürge olarak elinde tutamayacağını gören Birleşik Kırallık, 1960'ta tamamen kendi kontrolünde olan ve emperyalist NATO'nun birleşenleri olan Yunanistan ile Türkiye'nin garantörlükleri ile perçinlenen, tam bağımlı bir yönetim kurulması ile adadaki varlığını farklı bir biçimde sürdürmeyi garanti altına aldı. Birleşik Kırallık ada üzerinde tamamen kendi hükümler alanı olan iki askeri üs yanında Garanti ve İttifak Anlaşmaları ile Kıbrıs'taki emperyalist çıkarlarından kolay kolay vazgeçmeyeceğini göstermiş

Devrimci Komünist Birlik Programı

oldu. Bunun sonucunda ortaya sakat bir doğum ile dünyaya gelen, emperyalizme tam bağımlı bir yönetim olan Kıbrıs Cumhuriyeti çıkmış oldu.

Bu bağımlılık 1963'le yeniden tetiklenen toplumlar arası çatışmalar ve 1974'te bizzat emperyalist NATO tarafından tezgahlanan 15 Temmuz Yunan Faşist Darbesi ve 20 Temmuz Türk İşgali ile daha da somutlaştırıldı. Ada hem coğrafik olarak hem de nüfus olarak Türkiye ile Yunanistan'ın NATO orduları tarafından işgal edilerek kesin olarak bölündü.

Tüm bu süre zarfında ada Ortadoğu'daki her türlü emperyalist saldırganlıkta bir askeri üs olarak kullanılmaya devam etmiştir. 1950'lerin sonunda başlayarak 1974 işgaline kadar devam eden dönemde emperyalistlerin eliyle düzenlenen toplu katliamlarla iki toplum arasında derin düşmanlıklar oluşturulmaya çalışılmıştır. 1974 ile birlikte birbirinden tamamen koparılarak ortak yaşam alanları, ortak toplumsal sorunları ve kaygıları yok edilmesini sağlayacak koşullar yaratılmıştır.

"Kıbrıs sorunu" olarak tanımladığımız olgu bir yandan Kıbrıs adasının tarih boyunca doğu Akdeniz'de sahip olduğu stratejik önemi dolayısı ile diğer yandan ise özellikle son yarım yüzyılda her geçen gün daha da açık bir şekilde ortaya çıkan bölgedeki yeraltı kaynakları nedeniyle dünya üzerindeki egemen güçlerin kontrol altında tutmaya ve kendi hegemonyalarını ada üzerinde kurmaya çalışmaları sonucunda ortaya çıkan sorunlar yumağıdır. Emperyalist güçler olarak tanımladığımız söz konusu egemen güçler 20. yüzyılın ortalarına kadar bölgeyi ve adayı sömürgeleştirerek kontrolleri altında tutmuşlardır. 20. yüzyıl ile birlikte 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin de yarattığı güçle yükselen sömürge karşıtı halk hareketleri sonucunda tüm sömürge ülkelerde olduğu gibi Kıbrıs adasında da açık sömürge yönetimi dışında, emperyalist güçlerin kendi hegemonyalarını sürdürebilecekleri yeni yönetim modelleri devreye sokulmuştur. Ve bunun temel taşlarından birisi olan böl-yönet politikası Kıbrıs'ta devreye sokularak ada üzerinde yaşayan farklı etnik kökenlere sahip toplumlar (Türkçe, Rumca, Maronice, Ermenice, Latince vd. dilleri kullanan) arasında çatışmalar yaratılmış, ada halkları bölünerek güçsüzleştirilmiştir. Bunun sonucunda 1960'ta sözde bağımsız, gerçekte kesinkes emperyalist devletlere bağımlı bir cumhuriyet kurularak ada üzerindeki emperyalist hegemonyanın sürdürülmesinin koşulları yaratılmıştır.

Böl-yönet politikasının bir devamı olarak cumhuriyetin kurulmasından sonra yaratılan toplumlar arası çatışmalar ve 1974 Yunan faşist cuntası darbesi ile TC askeri işgali sonucunda, ülke halkları coğrafik olarak da

Devrimci Komünist Birlik Programı

bölünmüş, adanın güney yarısı Yunanistan, kuzey yarısı ise TC devleti üzerinden emperyalizmin kontrolünde tutulmuştur.

Bu bölünmeden öncelikle nasibini alan ise işçi sınıfı oldu. Ortak sendikal mücadelenin iki toplumdaki faşist yer altı örgütlenmelerinin baskı ve şiddeti ile bölünmesi, ortak bir coğrafyada yaşama ve ortak sosyal, toplumsal ya da ekonomik problemleri yaşayarak bunlara karşı ortak mücadeleler örgütlenebilmesinin koşulları 1950'lerden başlayıp 1974 işgali ile tamamlanan bir süreçle bir bir ortadan kaldırıldı.

Bölgede ve emperyalistler arası güç dengelerinde yaşanan gelişmeler, 2000'li yıllarla birlikte kuzey coğrafyadaki Kıbrıslı Türklerin işgal rejimine karşı yükselen mücadelesi ile birleşti. 2003 yılının Nisan ayında 1974'ten beri kapalı tutulan ve iki toplumun yeniden temas kurmasını engelleyen askeri barikatlar delinmeye başlandı. Bu sayede iki toplum yeniden ilişki kurmaya, bir birleriyle temas kurarak ortak yaşam alanları oluşturmaya başlamışlardır. Askeri barikatların kısmen kaldırılması ve on binlerce kişinin karşılıklı geçişleri, hatta diğer tarafta yaşam alanları kurmasına karşın geçen süre zarfında toplumlar arasında kayda değer hiçbir çatışma ortamının oluşmaması, "Kıbrıs sorunu" olarak adlandırdığımız sorunun temelinde toplumlar arasında bulunduğu iddia edilen düşmanlıkların değil, iki toplum arasındaki farklılıkları kullanarak provokasyonlar yaratan ve çatışmalar çıkaran egemen çevrelerin olduğunu açık bir şekilde göstermektedir.

Kıbrıs sorunu adada yaşayan farklı ulusal ve dinsel kökenlere sahip olan toplumlar arasındaki düşmanlıklardan değil, Kıbrıs'ta farklı ulusal köklere ve dini inançlara sahip olan toplumların işçi, emekçi halkları ile bu ulusal ve dinsel farklılıkları kullanarak onlar arasında düşmanlıklar yaratmaya çalışan ve bu sayede ada üzerindeki emperyalist hakimiyetlerini devam ettirmeye çalışan uluslararası güçler ve onların ada üzerindeki yerli işbirlikçileri arasındaki mücadeleden kaynaklanmaktadır. Sorunun çözümü de ancak bu güçlerin Kıbrıs üzerindeki etkilerinin kırılması ve hegemonyalarının dağıtılması ile mümkündür.

Bugün dünya üzerinde tam bir hakimiyet kurmuş olan tekelci kapitalizm, uluslar arası ilişkileri sömürüye ve zora dayalı olarak örgütlemiş durumdadır. Emperyalist kapitalizmin karakteri, toprakların, fabrikaların ve tüm diğer üretim araçlarının üzerinde özel mülkiyetin hakim olması, farklı uluslardan ve hatta aynı uluslar içerisindeki farklı sermaye grupları arasında, bu mülklere sahip olma kavgasının verilmesi şeklindedir. Bu koşullar altında toplumlar egemen sermaye sınıfı tarafından yönetilmekte ve örgütlenmektedir. Ve bu

Devrimci Komünist Birlik Programı

örgütleniş uluslar arası ilişkileri sömürüye ve zora dayalı örgütlemekte, egemenliğini bunun üzerine kurmaktadır. Kıbrıs sorunu da işte bu uluslar arası emperyalist örgütlenişin bir parçasıdır.

Kıbrıs sorunu Ortadoğu ve Doğu Akdeniz’de hakim olan, olmaya çalışan emperyalist ülkelerin Kıbrıs halklarını sömürüye ve zora dayalı bir şekilde bölmesi, katletmesi ve bağımsızlığını ayaklar altına alarak kendi hakimiyetini sürdürmesi sorunudur. Kıbrıs işçi ve emekçi halkları bu sömürü çarkını dağıtması sorunudur.

Kıbrıs sorunu; Kıbrıs’ta yaşayan farklı milliyetlerden ya da dini inançlardan kesimlerin arasındaki bir anlaşmazlıktan çok, bu kesimler arasında anlaşmazlıklar yaratarak, bilinen “Böl ve yönet” politikası ile Kıbrıs üzerinde hakimiyet kurmaya çalışan dış güçlerin ve bu güçler arasından birilerine dayanarak kendi çıkarlarını koruyup geliştirmeye çalışan yerli egemen çevrelerin kendi aralarındaki hakimiyet kavgasıdır.

Dünya emperyalist sisteminde güç sahibi olan ülkeler ve Kıbrıs adasının bulunduğu bölgede hakimiyet kurmayı kendi çıkarına gören güçler, Kıbrıs üzerinde çeşitli yollarla etkinlik sahibi olmaya çalışmaktadırlar. Örneğin İngiltere 1960’a kadar olan sürede adayı sömürge olarak elinde tutarak gerek adadaki önemli yeraltı zenginliklerini sömürmüş, gerekse de adanın coğrafik konumundan dolayı sahip olduğu önemli avantajları kullanmıştır.

II. Dünya Savaşı sonrasında yeniden şekillenen dünya emperyalist güç dengeleri sonucunda İngiltere zayıflayan gücünü de dikkate alarak çıkarlarını adada iki egemen askeri üs sahibi olarak sürdürmeyi başarmış, onun bıraktığı boşluğu ise ABD ve AB gibi güçler doldurmaya başlamıştır. Bu güçler arasındaki dengelerden yararlanarak Türkiye ve Yunanistan da ada üzerinde kısmi hakimiyetler ele geçirmişlerdir. Ancak ada üzerindeki hakimiyet kavgası sadece bu güçlerle de sınırlı değildir, örneğin Rusya, Çin ve giderek daha çok sayıda İsrail, Fransa gibi güçler de hakimiyet kavgasına dahil olmaktadır.

Dünya emperyalist-kapitalist sistemi her geçen gün daha da ciddi siyasi ve ekonomik krizlerle karşı karşıya kalmaktadır ve bu krizler dünya üzerindeki en ufak çıkar alanlarının dahi önemini artırmaktadır.

Kıbrıs’ın güneyi 1960 anlaşmalarından kaynaklı dünyaca tanınmış ve kısmi bir bağımsızlığa sahipken aslında aynı kurucu anlaşmalardan kaynaklı garantörlük, İngiliz üsleri gibi yaptırımlar ve sonrasında AB’ye üye olması ile birlikte daha da artan bir şekilde dünya emperyalist düzenine tamamen bağımlı ve yarı sömürge bir yapıya sahiptir. Kuzey ise 1974 sonrası Türkiye’nin askeri, siyasi ve ekonomik işgali ile birlikte ve giderek artan yerli halkın

Devrimci Komünist Birlik Programı

asimilasyonu ve yerel kaynakların tamamen Türkiye egemen sermaye kesimlerine peşkeş çekilmesi ile birlikte tam bir sömürge yapısına bürünmüştür.

Kıbrıs sorununun yukarıda ortaya koyduğumuz bu yapısı içerisinde bu sorundan rahatsızlık duyanlar kimlerdir? Soruyu daha anlaşılır bir şekilde sorarsak; bugünkü yapı kimler için bir sorun niteliği taşımaktadır?

Yukarıda koyduğumuz saptamayı eğer doğru olarak kabul ediyorsak bellidir ki dünya egemen güçlerinin, en azından bugün güç dengesi kendinden yana olanlar açısından Kıbrıs'ta bir sorun yoktur, çünkü onlar kendi hakimiyetlerini Kıbrıs üzerinde zaten kurmuş durumdadırlar yani Kıbrıs sorununu kendi çıkarları açısından çözmüşlerdir.

Ne zaman bu çıkarlar tekrardan çatallaşmaya başlar ve mevcut denge durumu bozulur, o zaman empoze anlaşmaların imzalanmasından savaşa dek bir dizi yöntem devreye girebilir.

Peki emperyalist güçler içerisinde Kıbrıs'ın bugünkü yapısını sorun olarak görenler var mıdır?

Bugünkü yapıda Kıbrıs üzerinde herhangi bir hakimiyete sahip olmayan ve olması arzusunu taşıyanlar açısından, ya da yeteri kadar hakimiyete sahip olmadıklarını, daha fazlasına ihtiyaç duyduklarını düşünen güçler açısından elbette bir sorun vardır. Örneğin X ülkenin bugünkü yapıda pek bir hakimiyeti yoksa ve eğer bu X ülke Kıbrıs üzerinde hakimiyete sahip olmayı kendi çıkarları açısından önemli görüyorsa, bu ülke için Kıbrıs'ta bir sorun vardır. Bu sorun çözülmeli, ama çözülürken de X ülkeye kendisi için yeterli derecede bir hakimiyet hakkı tanınmalıdır.

Bugüne kadar "Kıbrıs Sorunu"na çözüm bulma adı altında yürütülen tüm çabalar bu bahsettiğimiz kesimlerin hakimiyet dalaşları etrafında yürütülmüştür. Bugün için ada üzerinde önemli hakimiyet sahibi güçler arasında mevcut durumda köklü bir değişiklik yapmayı gerektirecek derecede büyük bir denge değişikliği yaşanmadığı için 1974 ile birlikte şekillenen mevcut yapıyı köklü bir şekilde değiştirme ihtiyacı da ortaya çıkmamıştır.

Kıbrıs üzerindeki mevcut durumla ilgili Kıbrıs dışındaki güçler açısından durum böyledir, peki Kıbrıs üzerinde yaşayanlar açısından sorunun içeriği nedir?

"Kıbrıs sorununu" çözmeye adına ikide bir girişimde bulunanlar ve aslında onlara göre Kıbrıs'ta bir sorun bulunmayanlar açısından aslında bu sorunun pek bir önemi yoktur. Bu soru Kıbrıs'ta gerçekten de bir sorun olduğunu

Devrimci Komünist Birlik Programı

düşünen ve bu sorunu köklü bir şekilde çözmek isteyenler açısından bir öneme sahiptir.

Biz, yani bu ülkede yaşayan ve mevcut durumdan sürekli olarak darbe yiyen işçiler, emekçiler, küçük burjuvazinin devrimci kanadı bu kesim içerisindeyiz. Bu kesim açısından “Kıbrıs sorunu” ne 1960 ile ne de 1974 ile bizim çıkarımız doğrultusunda çözülmemiş, tam tersine ülkedeki durumu bizim çıkarlarımızı daha da geriletken bir yapıya kavuşturmuştur. Bunun nedeni 1960 kuruluş anlaşmaları ile ülkemizin bağımsızlığının üç dış gücün ayakları altına alınmış olması ve 1974 ile birlikte bu bağımsızlığın tamamen ortadan kaldırılıp, yurdumuzun kana bulanarak bölünmesidir. Dahası toplumlar arasında büyük bir kinin yerleştirilmesidir. Bugün bu yapının her geçen gün daha da bizi yok eder bir noktaya gelmiş olması bu saptamayı kanıtlamaktadır.

Peki bu durum ülkede yaşayan tüm kesimler için geçerli midir? Hayır, mevcut yapının oluşmasında emperyalist güçlere yardımcı olan ve bunun karşılığında çok ciddi çıkarlar elde eden yerli egemen çevreler açısından da kuzeydekiler için tıpkı yardımcılığını yaptıkları emperyalistler gibi Kıbrıs'ta bir sorun yoktur. Ancak güneydeki yerli egemenler için kuzey işgal altındadır ve kendi egemenlikleri altına almak istemektedirler. Onlar için olsa olsa çıkarlarını daha da artırmak yönünde yeni adımların atılması yani Kıbrıs'ta yaşayan halkların çıkarlarının daha da fazla bir şekilde ayaklar altına alınması açısından bir sorun vardır.

Yani en kısa tanımlama ile Kıbrıs sorunu; Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'de hakim olan, olmaya çalışan emperyalist ülkelerin Kıbrıs halklarını sömürüye ve zora dayalı bir şekilde bölmesi, katletmesi ve bağımsızlığını ayaklar altına alarak kendi hakimiyetini sürdürmesi sorunudur. Kıbrıs işçi ve emekçi halklarının bu sömürü çarkını dağıtması sorunudur.

Kıbrıs işçi ve emekçilerinin en temel ortak sorunu emperyalist ülkelerin ada üzerindeki çıkarlarını sürdürmenin bir aracı olarak ortaya çıkan Kıbrıs sorunudur. Özellikle son dönemde herkesin bilgisine getirilen yeraltı zenginliklerinin yerli sermaye çevrelerinin işbirliğiyle emperyalist ülkeler tarafından sömürülmesi, tüm Kıbrıs işçi ve emekçilerinin ortak sorunudur. Bununla birlikte Kıbrıs sorununun emperyalist bir plan çerçevesinde yeni bir düzenlemeyi getirecek olan anlaşmaya bağlanması olasılığı da bulunmaktadır. Böylesi bir gelişme Kıbrıs işçi ve emekçilerine ne gibi bir yararı olacağı, dahası büyük emperyalist ülkelerin böylesi bir anlaşma üzerinden elde edebilecekleri

Devrimci Komünist Birlik Programı

büyük rant sayesinde kapitalizmin içine girdiği genel bunalımdan kurtulmasına ne derecede etkide bulunacağı da dikkate alınmalıdır.

Kıbrıs işçi ve emekçilerinin böylesi bir durumda kısmi bir yarar sağlanması olasılığında dahi, bunun emperyalizmin hem bölgede gücünü artırması, hem de genel bunalımdan kurtulmasına katkıda bulunarak günün sonunda tüm dünya işçi, emekçileriyle birlikte Kıbrıs'a da daha barbarca saldırmasına olanak sağlayabileceği olgusu göz ardı edilmemelidir. Bu dikkate alındığında olası bir emperyalist yeniden düzenleme planının reddedilmesi gerekliliği ortaya çıkmaktadır. Bununla birlikte Kıbrıs işçi ve emekçi halklarına daha fazla sorun yaratmaktan ve ülkenin bağımsızlığını ayaklar altına almaktan başka bir işe yaramayan garantörlüklerle birlikte emperyalist askeri birlik ve üslerinin reddedilerek Kıbrıs'tan defedilmesi de gerekmektedir. Bu reddediş işçi, emekçi kitlelere alternatif bir mücadele ve çözüm yolunu somut olarak göstererek olmalıdır.

I. Ulusal Sorun ve Kıbrıs Çözümlemesi

Kıbrıs'ta "Kendi Kaderini Tayin Hakkı" ile ilgili ciddi bir kafa karışıklığı bulunmaktadır. Bu hakkın uluslar mı yoksa halklar tarafından mı kullanılacağı ile ilgili farklı siyasetler ileri sürülmektedir.

Marksist anlayışa göre ulus adı verilen topluluk, ırk ya da aşiret topluluğu değildir. Örneğin bugünkü İtalyan ulusu; Romalılardan, Cermenlerden, Etrüsklerden, Yunanlılardan, Araplardan vb. oluşmuştur. Fransız ulusu; Galyalılarından, Romalılarından, Brötonlardan, Cermenlerden vb. kurulmuştur. Çeşitli ırk ve aşiretlerden insanlarla uluslar biçiminde oluşmuş İngilizler, Almanlar ve başkaları için de aynı şey söylenebilmektedir. Dolayısıyla ulus bir ırk ya da aşiret topluluğu değil, tarihsel olarak oluşmuş bir insanlar topluluğudur.

Ulus, tarihsel olarak oluşmuş, kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam, ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir. Ve ulusun, her tarihsel görünüşü gibi, değişim yasasına uyduğu, kendi tarihine, bir başlangıç ve bir sona sahip bulunduğu kendiliğinden anlaşılırdır. Sözü edilen göstergelerden hiç birinin, tek başına alındığında, ulusu belirlemeye yetmediğini de belirtmek gerekir. Dahası: bu göstergelerden bir tekinin bile yokluğu, ulusun ulus olmaktan çıkması için yeterlidir. Bize, ulusu, ancak ve ancak, topluca alınmış tüm göstergelerin biraraya gelmesi verebilir.

Marksizm'e göre ulusların (ve onu oluşturan çeşitli halkların) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesi çerçevesinde, kaderini serbestçe

Devrimci Komünist Birlik Programı

kararlaştırma hakkına sahiptir. Tüm ulusların, öbür ulusların haklarını çiğnemeksizin, istediği gibi örgütlenme hakkı vardır.

Toplum ve halk terimlerine bakıldığında ise; toplum terimi tarihsel gelişme içinde, aynı toprak parçası üzerinde birlikte yaşayan ve ortak bir uygarlığı olan, yaşamlarını sürdürmek, birçok temel çıkarlarını gerçekleştirmek için işbirliği yapan insanların sınıf gözetmeksizin tümü için kullanılırken, halk terimi ile ise farklı tanımlamalar yapılmaktadır. Kimi çevreler halk terimini belli bir bölgede yaşayan nüfusun tümünü tanımlamak için kullanırken, kimi çevreler ise bu kişiler arasında kültürel ve uyruksal vb farklı bağları gerekli görmektedir. Marksist yaklaşım ise, halk terimi ile belli bir coğrafyada yaşayan dil, kültür gb ortaklıkları olan ve emperyalizm ile bütünleşerek kendi ulusundan kopan sömürücü sınıflar dışındaki emekçi sınıfların oluşturduğu nüfusun tamamını tanımlamaktadır.

Enternasyonal proletaryanın SSCB gibi güçlü bir anavatanının olmadığı günümüz şartlarında ulusal mücadeleler enternasyonal proletaryanın mücadelesi ve çıkarları çerçevesinde ele alınmak zorundadır. Proleter hareket milli burjuvazilerin ve aynı zamanda 'yabancı' burjuvazinin boyunduruğuna karşı mücadelede emperyalist kuşatmayı yaracak ilerici bir ulusal hareketi örgütlemekle sorumludur. Bu hareketlerin başarı sağlayabilmesi gerek metropol emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının aktif desteğine gerekse de uluslararası proletarya hareketinin desteğine bağlıdır. Dolayısı ile her bir ulusal hareketin hedefleri, enternasyonal proletaryanın sosyalizm-komünizm çıkarlarına mı yoksa emperyalizmin devamına mı yaradığına bakarak değerlendirilmelidir.

Lenin önderliğindeki Bolşevikler, proleter devrimin gelişmesinin ve emperyalizmi kuşatarak geriletebilmesi için ezilen ulusların ve sömürgelerin kurtuluş hareketlerini ulusların kendi kaderini tayini temelinde destekleme siyasetini ortaya koydular. Bu yolla gelişmiş ülkelerde proleter devrimleri ile ezilen ülkeler ve sömürge halklarının kurtuluş hareketleri arasında birleşik cephe anlayışını geliştirdiler.

Toprakların, fabrikaların, yani üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet sürdükçe, burjuvalar arasında bunları sahiplenme kavgası da sürmek zorundadır. Toplumların sermaye sınıfı tarafından yönetilerek örgütlenmesi devam ettiği sürece, uluslar arasındaki ilişkiler de sömürü ve zora dayalı olarak örgütlenecektir. Emperyalizm ortamında bundan kurtuluş yolu yoktur.

Eskiden ulus terimi ile bir coğrafya üzerinde yaşayan, ortak dil, ekonomik yaşam birliği ve kültürü olan topluluk kastedilmekteydi. Burjuvazi ise ulusun

Devrimci Komünist Birlik Programı

başı olabiliyordu. Ancak Ekim Devrimi ile bu ciddi bir değişime uğramaya başlamıştır. Burjuvazi ulusunu terk ederek, kendi geleceğini güvenceye almaya başlamıştır. Bunun sonucunda ezilen ulusun özgürlük ve bağımsızlığı sayesinde esaretten kurtulacak kesimleri sadece işçi, köylü ve yoksul kesimler oluşturmaya başladı. İleri kapitalist-emperyalist ülkelerde ise bu kesim işçi sınıfı, yoksul köylülük ve emekçileri kapsadı.

İkinci dünya savaşı sırası ve sonrasında proleter hareket ulusların özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin önderliğini üstlendi. Bu mücadelede işçi sınıfı yanında emperyalizm tarafından yıkıma uğratılan kırlardaki yoksul köylülük ve kentlerdeki küçük burjuvazi ile aydınlar da yer alabiliyordu. Bugünse, SSCB'nin yokluğunda ve işçi sınıfı mücadelesinin zayıflığı koşullarında, küçük burjuvazinin ilerici kesimleri ve aydınları kendi çıkarlarını korumak uğruna emperyalist politikalara teslim olmuş durumdadırlar. Bu kesimler ancak emperyalizmin yaşadığı siyasal ve ekonomik krizler ile birlikte daha da büyük yıkımlara uğramaları sonucunda radikalleşmekte ve devrimci mücadele yoluna kayabilmektedirler. Ancak bu kesimlerin emperyalist hegemonyadan tamamen kopabilmesi ve sosyalist yolu tutabilmesi işçi sınıfının örgütlülüğü ve güçlülüğüne bağlıdır. Güçlü bir devrimci işçi sınıfı hareketi, küçük burjuvazi ve aydınların bir kesimini emperyalizme karşı savaşımında ileri çıkarabilecektir.

Bugün ulusların kurtuluşu mücadelesi kesin bir şekilde proletaryanın omuzlarındadır. Ve bu yük SSCB'siz omuzlamak durumundadır. Ulusal kurtuluş mücadeleleri işçi sınıfı hegemonyası ve önderliğindeki devrimlere bağlıdır.

Bizler ise Kıbrıs'ta halklar terimi ile Rumca, Türkçe, Maronice, Latince, Ermenice vd. dilleri kullanan, sömürücü sınıfları dışındaki uluslaşmamış toplumlari kastetmekteyiz. Bu halklar farklılıklarıyla birlikte içiçe yaşamış ve yaşayabilecek kardeş halklardır. Tümü de ezilen halklardır ve ayrı ayrı devlet oluşturmalarını gerektirecek durumları yoktur, çünkü aynı coğrafyayı paylaşmaktadırlar. Zorla, etnik temizlik yapılarak ülke ve halkların ayrıştırılmış olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Tümümüzün geleceğini belirleme haklarımız vardır ve ortaktır. Ayrı ayrı devlet oluşturma gibi bir gelecek belirleme hakkımız ise olamaz. Çünkü böylesi bir yaklaşım, etnik, milliyetçi, şoven ve birlikte yaşadığımız coğrafya gibi halklarımızı da bölmeye, düşmanlaştırmaya çalışan emperyalist sömürgeci devletlere ve yerli işbirlikçi sermaye sınıfına hizmet etmektedir. Kıbrıs halkları tüm farklılıklarına rağmen aynı coğrafyanın, aynı ekonomik yapının sahipleridir. Her halkın kendine ait bir coğrafyası ve ekonomisi yoktur. Zora, şiddete, etnik temizliğe dayanan bir

Devrimci Komünist Birlik Programı

şekilde ortak yaşam ve ekonomik alanlarından sürülerek ayrıştırılmışlardır. Halkların doğal yaşamı ve gelişimi içinde değil, emperyalist sömürgeci devletlerin silahları ile bölünerek ayrı topraklara ve ekonomilere sokulmuşlardır. Bu nedenle sömürgeci TC ve Yunanistan devletlerinin işbirlikçisi yerli sermaye ve temsilcilerinin savundukları ayrı toprak parçaları ve ekonomilere sahip, ayrı devletlere sahip olmaya varan şoven milliyetçi düşüncelerle, ortak vatan, ortak devlet için bağımsız demokratik birleşik bir Kıbrıs'ı savunanların arasında bir benzerlik yoktur. Halkların kendi geleceğini ortak vatan yönünde kullanması gerektiği, halkların kardeşliğinin de ortak mücadeleden geçtiği savunusu ile ülkeyi bölüp ayrıştıranların Taksimci siyasetleri hiçbir şekilde benzerlik taşımamaktadır. Bu Taksimci düşünceye sahip olanlar halkları düşmanlaştırarak sömürme ve baskı altında tutmayı hedeflerken, ki onlar Türkçe ve Rumca konuşan halklar dışındakileri de yok saymaktadırlar; devrimci komünistler olarak bizler ülkemizle birlikte halklarımızın tümünü birleştirmeyi, ülkemizi özgürleştirerek bağımsızlaştırmanın yolunu savunmakta ve bunun mücadelesini vermekteyiz.

Kıscası Kıbrıs'ta ne tarihsel olarak kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliği oluşturmayı tamamlayabilmiş tek bir ulus, ne de bunu ayrı ayrı yaşamış olan iki farklı ulus bulunmaktadır. Kıbrıs'ta uluslaşma süreci emperyalist böl-yönet politikaları ile zorla kesintiye uğratılmış olan farklı etnik kökene sahip halklar vardır. Bu halkların farklı dil ve kültürlerinin giderek kaynaşması ve ortaklaşması kesintiye uğratılmış, iç içe geçmiş olan toprak ve iktisadi yaşamları silah zoruyla bölünmüştür.

Kıbrıs'ta da ulusal soruna bakış bu çerçevede ele alınmalıdır. Kıbrıs sorununu yaratanlar sadece yabancı emperyalistler değildir, onlarla bütünleşmiş yerli işbirlikçi sermaye sınıfı da bu sorunun yaratılmasına ortaktır.

Bu bağlamda Kıbrıs'ın devrimci komünistlerinin görevi, ülkemizi bölerek, halklarımızın birlikte yaşamlarını engelleyen emperyalist tahakkümü dağıtmak ve kesintiye uğrayan uluslaşma sürecinin halklarımızın yeniden kardeşleştirilerek tamamlanmasını sağlamaktır. Bunun için temel siyaset "Ortak vatan, birleşik örgütlenme" ve "Kıbrıs'ın emperyalizmden bağlarını kopararak birleştirilmesi ve özgürleştirilmesi" olmalıdır. Kıbrıs adası bölünemeyecek kadar küçük, üzerinde bulunan tüm halkların kardeşçe yaşayabileceği kadar büyüktür.

Devrimci Komünist Birlik Programı

J. Burjuva Çözüm Olasılıkları

Öncelikle bazı olguları ortaya koymak gerekiyor. Her şeyden önce sorunun etkenlerine bakıldığına bu sorunu ortadan kaldıracak her hangi bir seçenek görünmemektedir. Örneğin TC işgalini ortadan kaldırmak için başka bazı büyük güçlerden destek alınması bazı kesimlere göre bir seçenek gibi görülebilir. Ancak gerek TC işgalinin ortadan kalkması mümkün olması durumunda sorunun çözülmeyecek oluşu, gerekse de TC işgalinin devamlılığını sağlayan emperyalist yapıların durumu nedeniyle işgalin bu yolla ortadan kaldırılamayacak oluşu görülebilmektedir. Böylesi bir durumda emperyalist güçler arasındaki “çelişkileri kullanma” ya da “önce mümkün olanı elde etme” adı altında girilen çabaların gerçekçi olmadığı ve dahası sorunun devamlılığına istemeden de olsa katkı koymak olduğu sonucu ortaya çıkmaktadır. Evet, ülkemiz üzerinde hegemonya sahibi emperyalist güçler tarafından oluşturularak dayatılacak bir anlaşmaya peşinen karşı değiliz. Böylesi anlaşmaların sorunu çözemeyeceğini, ancak sorunu yeni koşullara uyarlamak ve söz konusu güçlerin çıkarlarını korumak için yapılacak yeni düzenlemeler olacağını biliriz ve bunu halklarımızın görebilmesi için elimizden gelen tüm çabayı ortaya koyarız. Bu tip olası bir anlaşmaya, eğer mevcut yapıyı mücadelenin daha güçlü bir şekilde verilebilmesine olanak yaratacak şekilde değiştirecekse ve günün sonunda bu güçlerin hegemonyasının kırılmasını kolaylaştırıcaksa elbette karşı çıkmamalıyız. Ancak söz konusu güçlerin bunu göremeyecek kadar saf olmadıklarını ve sırf böylesi bir şeye yol açmamak için dahi mevcut yapıyı mücadele açısından daha uygun hale getirmeyeceklerini bilebilecek kadar öngörü sahibi olmamız gerekiyor.

Bu olgulardan hareket ettiğimizde Kıbrıs sorununda burjuva sömürü ilişkilerinin korunarak elde edileceği bir anlaşma için, emperyalist güçler tarafından dayatılacak üç farklı olasılık görünmektedir.

Birinci olasılık; kendi aralarındaki hegemonya kavgalarından kaynaklanan çelişkilere sahip olan bu güçler arası dengelerde meydana gelecek bir değişikliğe bağlı yeni bir düzenleme yapma zorunluluğudur. Böylesi bir durumda yapılacak olan yeni düzenleme Kıbrıs halklarının çıkarları gözetilerek değil, güçlü olan emperyalistlerin ülke üzerinde daha çok hegemonyaya sahip olmasını sağlayarak gerçekleşecektir.

İkinci olasılık; uzun bir süredir bilinen ve son dönemde açıkça dillendirilen bölgedeki yeraltı kaynaklarının söz konusu güçler yararına daha güvenli ve karlı bir şekilde sömürülebilmesini sağlamak için yapılacak yeni düzenlemedir.

Devrimci Komünist Birlik Programı

Bu olasılık giderek aratan bir olgudur. Ve önümüzdeki yakın dönemde böylesi bir düzenlemeyi içerecek bir baskın anlaşma olma ihtimali söz konusudur. Bu olasılığın da Kıbrıs sorununu çözmesi mümkün değildir. Dahası böylesi bir gelişme sorunun gerçek anlamda çözümünü daha da zorlaştıracaktır. Çünkü bu durumda emperyalist güçler çok daha güçlü bir şekilde ülkemize yerleşecekler ve en azından ülkemiz etrafındaki kaynaklar tükenene kadar da gitmeye niyet etmeyeceklerdir. Dahası benzer kaynaklara sahip diğer coğrafyalarda yaşananlara bakacak olursak, emperyalist güçlerin söz konusu kaynakları sömürmelerini maskeleyecek yeni karışıklıklar yapmaları, yani sorunu çözmek anlamında daha olumlu bir noktaya taşımak yerine yeni çatışmalarla daha da kötü bir pozisyona getirmeleri kuvvetle ihtimaldir. Bununla birlikte örneğin İsrail-ABD-Avrupa emperyalistlerinin bölgedeki doğalgaz kaynaklarını Avrupa'ya daha karlı bir şekilde pazarlayabilmek için kendi çıkarları doğrultusunda yeni bir düzenleme, Avrupa'ya doğal gazı satan Rusya emperyalizminin çıkarlarına ne kadar uygun olacağı sorusu akıllara gelmektedir. Rusya'nın çıkarlarına olmayacak yeni bir düzenleme, Rusya'nın kendi tekelindeki pazarı ve dahası stratejik bir silahlı kaybetmeme adına bölgede güvensiz bir ortam yaratılmasını isteyeceği gerçeği ortada durmaktadır. Bu nedenle önümüzdeki dönemde bu bağlamda bir anlaşma olasılığına karşı net bir duruş sergilemek ve halklarımızın da karşı karşıya olduğumuz tehlike konusunda uyanık olmasını sağlamak durumundayız.

Üçüncü olasılık ise işçi, emekçi kitlelerin örgütlülüğüne dayanan bir halk hareketinin emperyalist dayatmalara karşı çıkması ve halkların kendi kendini yöneteceği, emperyalist hegemonyanın kırılacağı gerçek anlamda bir çözümü hayata geçirme olasılığının ortaya çıkması durumunda emperyalist güçlerin halk hareketinin önünü kesmek için ortaya daha halktan yana görünen farklı bir anlaşma modelini atmasıdır. Böylesi bir anlaşma modeli sorunu çözmeyecek, sadece halkın örgütlü gücünü geriletip dağıtmayı amaçlayacaktır. Ve bunu başardığı oranda bir kez daha benzer bir gücün oluşmasını engellemek için çok daha ağır yeni sorunlar yaratılacaktır. Böylesi bir durumda bizler örgütlü halk hareketi ile birlikte emperyalist oyunları görmeyi ve mücadeleyi sonuna kadar götürmeyi becerebilmeliyiz.

Halkın örgütlü mücadelesi ile ortaya çıkarılacak kendi çözümümüz dışında olası tüm seçenekler sorunu çözmek bir yana, daha da içinden çıkılmaz bir hale dönüştürmekten başka bir sonuca yaramayacağı açıktır. Tüm bunlar bize tek seçeneğin halkların örgütlü gücüne dayanmak ve ülkemiz üzerindeki emperyalist hegemonyayı dağıtmak amacıyla mücadeleyi enternasyonal bir şekilde büyütmek olduğunu göstermektedir.

Devrimci Komünist Birlik Programı

K. Devrimci Çözüm Modeli; Demokratik Halk Devrimi

Kıbrıs sorunun devrimci bir temelde çözüm yolu, bu yapıdan zarar gören ve bu yapıyı Kıbrıs'ta yaşayan kesimlerin çıkarları açısından çözmek isteyenlerin birliğine ve gücüne dayanarak bir mücadele cephesi örmek ve bu sorunu yaratanları ülkemizden defetmektir. Ve bunu yaparken de sadece ülkemizin dinamikleri değil, başta “anavatanlar” diye dayatılan ve milliyet, din, dil yakınlığı olan ülkelerdeki ve bölge ile dünya ülkelerindeki ilerici, demokrat kesimlerle de dayanışmamızı yükseltmeliyiz. Çünkü bu kesimler açısından da Kıbrıs'taki yapının bizim ortaya koyduğumuz şekilde değişmesi kendi çıkarlarına olacaktır. Çünkü böylesi bir gelişme kendi ülkelerindeki halk düşmanı kesimlerin gücünü azaltacak ve ülkelerindeki sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasını kolaylaştıracaktır.

Bu elbette çok zor bir şeydir, ancak mevcut durumu bizim, yani bu ülkede yaşayan işçi ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda değiştirmek için en azından bizim bulabildiğimiz tek seçenek budur ve bu saptama her geçen gün daha da net bir şekilde ispatlanmaktadır.

Tersi ispatlanana ve daha gerçekçi bir seçenek ortaya konana kadar yapılabilecek tek şey ya bu seçeneği hayata geçirmektir ya da “bir şey olmaz” deyip kenara çekilmektir.

Bunu hayata geçirmek konusunda kararlı olanlar için ise başka bir soru ortaya çıkmaktadır; bugünkü koşullarda bu seçeneğin, yani mevcut yapıyı ülkede yaşayan kesimler çıkarına, ki bu kesimler içerisinde mevcut yapının oluşturulmasında ve devamında çıkarı olanlar yoktur, değiştirmek için bir mücadele cephesi kurulması için ne yapılmalıdır?

Böylesi bir mücadele cephesinin kurulması elbette çok da kolay değildir. Çünkü ülkemizdeki yapıdan çıkarı olan kesimler bu yapıdan çıkarı olmayanlar üzerinde çok ciddi etkilere sahiptirler. Onların devasa görünümlü güçleri karşısında ülkemizin küçüklüğü, dünyadaki devrimci hareketin zayıflığı gibi etkenler de eklendiğinde, ülkede yaşayanları böylesi bir mücadelenin zafer kazanabileceğine ikna etmek daha da zorlaşmaktadır.

Tüm bunlar dikkate alındığında ülke işçi sınıfının bugün için tek başına örgütlenebilme ve kendi iktidarını kurabilme olanaklarının darlığı somut bir olgudur. Bu tespitten yola çıkıldığında; 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ile ülkede örgütlenen Kıbrıs Komünist Partisi'nin Uluslararası Komünist Hareket ile uyumlu bir şekilde belirlediği Anti-Emperyalist Birleşik Cephe siyaseti günün koşullarına uyarlanarak mücadelenin temel siyasetini oluşturmak durumundadır. Anti-emperyalist mücadele ülkenin emperyalist işgalini de

Devrimci Komünist Birlik Programı

hesaba katmalı; hem somut olarak kuzey coğrafyadaki emperyalizm destekli Türkiye işgaline karşı, hem de ada genelindeki tüm emperyalist işgale karşı yönelmelidir.

Biz ülkemizde, kurulu sömürgeci ve yarı sömürgeci düzenin, demokratik mücadele yolları ile dağıtılmasının mümkün olmadığı oranda, bunun zora dayalı her türlü meşru yöntemlerle gerçekleşeceğini dikkate alıyoruz. Bu meşru yöntemlerimizle gerçekleştirilecek Demokratik Halk Devriminin sömürgeci emperyalist bağları koparması ve devamında sosyalist bir devrime evrileceği bir süreç öngörüyoruz. Öncelikle hedefimiz ülkemizdeki ve bölgemizdeki, Ortadoğu, Türkiye, Kürdistan ve Balkanlar'daki anti-emperyalist güçlerle birleşik bir cephe, bölgesel bir enternasyonal mücadele ve birleşik devrim süreci ile anti-emperyalist demokratik halk devrimin zafer kazanması sonucunda, ülkemizin emperyalist güçlerden özgürleştirilerek demokratik bir halk iktidarının kurulmasıdır.

Devrimin bu ilk aşamasında; 1- ülkemiz üzerinde egemenliği olan tüm yabancı emperyalist güçlerin hâkimiyetlerini dağıtmak, bu hâkimiyetin kurulmasında işbirlikçilik yapmış olan yerli büyük sermaye kesimlerinin mülklerinin toplumsallaştırılması, 2- Kilise, Vakıflar ve İngiliz üsleri ile Türkiye, Yunanistan tarafından işgal edilen askeri bölgelere el konulması, 3- el konularak toplumsallaştırılan tüm mülklerin toplumsal üretimin artırılması için kolektif üretim alanlarına dönüştürülmesi ve geçmişte yaşanan çatışmalar ve krizlerle yoksullaştırılan kesimlerin kullanımına verilmesi, 4- ülkemizdeki farklı milliyetlerden tüm kesimlerin siyasal eşitliğinin garanti altına alınması, 5- ırkçı ve gerici örgütlenmelerin yasaklanması, 6- işçi, emekçi kesimlerin yaşam koşullarının önemli ölçüde iyileştirilerek, güvence altına alınması ve 7- kurulacak demokratik halk iktidarının yönetimine tüm emekçi halk kesimlerinin en etkin şekilde katılımını sağlayacak demokratik mekanizmaların hayat geçirilmesi. Dolayısı ile demokratik halk iktidarında yapılacak olanların halk kitlelerinin etkin katılımı ile şekillendirilip hayat bulması hedeflenecektir.

Anti-emperyalist demokratik halk devrimi sonrasındaki hedefimiz ise ülkemiz ve bölge işçi sınıfının sınıfsal gücüne ve ittifak içerisinde olduğumuz güçlerin konumlanışına bağlı olarak devrim sürecini ilerleterek sosyalist bir devrime taşımaktır. Bu geçiş sürecinde halk kitlelerinin karar alma süreçlerine etkin katılımı ve bu süreçlerde işçi, emekçi kesimlerin ülkemizi daha gelişkin ve demokratik bir yapıya kavuşturmak için sergileyecekleri duruşla demokrasi

Devrimci Komünist Birlik Programı

ve özgürlük mücadelesinin önderliğini üstlenmesi belirleyici olacaktır. Bu başarıldığı oranda demokratik halk devrimi sosyalist bir devrime taşınacaktır.

Sosyalist devrim sonrasında ise hedefimiz o günkü bölgesel ve küresel devrimci güçlerin durumunda bağlı olarak kademe kademe sosyalist insanın tamamlanmasıdır. Sosyalist devrimle birlikte aşama aşama tüm üretim araçlarının toplumsallaştırılması, tüm toplumsal üretimin planlı bir şekilde düzenlenerek toplumun her bir bireyinin tüm ihtiyaçlarının karşılanması sağlanacaktır. Bu toplumsal dönüşüm içerisinde zamanla tüm sınıfsal farklılıkların ortadan kaldırılarak sınıfsız komünist bir topluma geçiş sağlanacaktır.

Tüm bu birleşik devrim süreçlerinde en geniş halk kitleleri en ileri karar alma mekanizmaları ile üretim, yönetim ve tüm toplumsal konularla ilgili kararların üretilmesine etkin olarak katılımları sağlanacaktır. Günün sonunda tüm toplumsal üretim araçlarının ve toplumsal değerlerin, toplumun her bir bireyinin ortak mülkiyetine ve bu ortak mülkiyetin birlikte yönetildiği bir yapıya ulaşılabilecektir. Bunun adı komünist toplumdur.

L. Demokratik Halk Devrimi'nin Gelişim Aşamaları

Anti-emperyalist mücadelenin merkezini ve önderliğini üstlenebilecek olan ise Kıbrıs'ın tümündeki, gerek yerli gerekse bu ülkede çalışarak geleceğini burada planlayan tüm işçi sınıfıdır. Tüm ülkeyi en geniş şekilde kapsayacak olan bir siyasal sınıf örgütlenmesi ile anti-emperyalist mücadelenin önderliği oluşturulmalıdır. Bu önderliğin yaratacağı güçle emperyalist politikardan zarar gören ülkedeki küçük burjuva katmanlar bir müttefik olarak mücadeleye kazanılmalıdır.

Yukarıda kısaca özetlediğimiz toplumsal yapılanmanın, gerek dünyada, gerekse ülkede yaşanan değişimler dikkate alındığında, önümüzdeki dönemde ciddi farklılaşmalara gebe olduğu görülebilmektedir. Sınıfsal çelişkilerin giderek arttığı ülkemiz coğrafyasında, işçi sınıfının devrimci sınıf örgütlenmesinin elde edilebilmesinin önemli bir koşulu olan, devrimci önderliğin oluşturulması bugün için ortada duran en önemli görevlerin başında gelmektedir. Kendisini devrimci siyaset ile donatan, başta işçi, emekçi kesimler ve diğer demokrat kesimler içerisinde en geniş şekilde bağlar kuran, güven kazanan ve günü geldiğinde işçi, emekçi kitlelerin hareketlenmesi ile birlikte devrimci siyasetin kitlelerle buluşmasını sağlayabilecek olan güçlü bir devrimci siyasal örgütlenmenin kurulması gerekmektedir.

Ülke içinde bugün için ana sorun anti-emperyalist bir cephenin kurulması değil, bu cephenin kurulmasında ana güç olacak olan işçi sınıfının siyasi

Devrimci Komünist Birlik Programı

örgütlülüğünün elde edilmesidir. Bunun elde edilebilmesi için ise bir yandan işçi sınıfının kendi bağımsız sendikal örgütlenmesi için gerekli adımları atmak, diğer yandan ise işçi sınıfı hareketi ile birleşecek olan devrimci bir siyasal önderliğin oluşturulması için yılmadan çalışmak gerekmektedir. Devrimci siyasal önderliğin oluşturulabilmesi için öncelikle ülkenin sadece kuzeyi ile de kısıtlı kalmayacak olan ve tüm ülkedeki devrimci, komünist unsurları bir araya getirecek ve bu unsurları devrimci Marksist-Leninist teori ile donatacak bir çalışma yürütülmesi en önemli sorunlardandır. Bunun yapılabilmesi için ise devrimcilerin her türlü sekterlikten kurtularak, gücünün bilincinde, gerek güney coğrafyada gelişen ekonomik sorunlar nedeniyle hareketlenen, gerekse kuzey coğrafyada uygulanan sömürgeci işgal politikalarına karşı tavır alan kesimler içerisinde yılmadan çalışmak gerekmektedir. Bu çalışma hem öncelikli sorun olan devrimci siyasal önderliğin oluşturulması için kadroların kazanılması, hem de toplumsal dinamiklerin devrimcileşmesi için üzerimize düşen görevleri yerine getirmek açısından olmazsa olmazdır.

Bu anlayışla devrimci komünistler olarak bizler Marksist-Leninist ideolojiyi rehber edinen ve bu anlayışla mücadelede yer almaya hazır olan tüm kesimlere bir araya gelme, oluşturulacak ortak bir devrimci komünist programla Kıbrıs işçi sınıfının öncü gücü olarak örgütlenecek olan Komünist Parti'yi inşa etme görevini önümüze koymaktayız.

Burada ortaya koyduğumuz doğru ve tek gerçekçi seçenek olan mücadele yolunun kitleler tarafından dikkate alınması ancak ve ancak bizlerin kitleler ile en sıkı bağları kurmamıza ve kitleler mücadeleyi doğru bir şekilde yürütmek için ne yapılması gerektiğini sorgulamaya başladıkları oranda bizlerin varlığını ve söylediklerimizi dikkate almalarını sağlamakla mümkündür.

Bu süreç içerisinde Kıbrıslı devrimciler olarak, doğru olarak kabul ettiğimiz ve mücadelenin zafere ulaşabilmesi için tek seçenek olarak gördüğümüz siyasetimizi sürekli kitlelere taşımamız, bunu yaparken kendi bağımsız duruşumuzu ortaya koymamıza engel konmadığı sürece, siyasal çizgimizle tam anlamıyla uyuşmayan ancak ülkedeki mevcut yapıya karşı bir tepkiyi örgütleyen ve kitleleri biraraya getiren her türlü çalışmada en etkili şekilde yer almayı ve buralarda kitlelere kendi doğru siyasetimizi taşımayı becerebilmeliyiz. Aksi takdirde ne bizim siyasetimiz kitlelerle buluşabilir ne de kitleler doğru bir siyasi çizgiye kendiliklerinden ulaşabilir.

Bu kitlelerin niteliğinin ne olacağını saptamak çok da zor değildir; yukarıda belirttiğimiz gibi mevcut yapıya karşı mücadele etme ihtiyacı hissedilenler olsa

Devrimci Komünist Birlik Programı

olsa ülkedeki işçi, emekçi, küçük esnaf ve ülkedeki aydın, demokrat kesimler olacaktır.

Bu kesimlerle devrimci siyasetleri buluşturmanın yerleri çok çeşitli olabilir; başta sendikalar, dernekler, odalar, birlikler bunlardan bazılarıdır. Bu nedenle devrimciler buralarda en etkili şekilde çalışma yürütmek, ayrıca tüm bu kesimleri bir araya getiren muhalif platformlarda da bulunmak durumundadırlar. Bu yapılar içerisinde yer alırken göz önünde bulundurulması gereken şey devrimcilerin bu platformlarda yer alırken bağımsız duruşlarını, kendi devrimci siyasetlerini kitlelere aktarmalarına engel konulmaması olmalıdır. Bunu yaparken de bu platformları provoke edici değil, tersine ilgili platformların kitlelerin demokratik, ekonomik kazanımlarını koruma, artırma hedefine ulaşabilmesi, ancak bu yapılırken de bunun yeterli olamayacağını, Kıbrıs sorununu çözmenin, ülkemizi özgürlüğe kavuşturmanın yolunun ne olduğunu da sürekli olarak kitlelere aktarmayı becermek gerekmektedir.

M. Bölgesel Gelişmeler ve Birleşik Devrim Olanakları

Ülke devrim mücadelesinin izleyeceği yolu belirlerken özellikle kuzey coğrafyada oluşturulan Türkiye Cumhuriyeti'nin işgalci sömürge düzenini dikkate almak durumundayız. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuzey coğrafya üzerindeki etki ve hakimiyetini köklü bir şekilde zayıflatacak gelişmeler olmadığı sürece, mevcut koşullarda ülke devriminin izleyeceği yol Türkiye devriminin yolu ile çakışmaktadır. Kıbrıs'ta sömürücü sınıflara karşı vurulacak darbe, başta Türkiye'deki sömürücü sınıflara vurulmak durumundadır. Yani mevcut koşullarda Kıbrıs veya Türkiye'deki sömürücü sınıflara vurulacak darbe hem Türkiye hem de Kıbrıs devriminin yolunu açacaktır. Türkiye özelinde ise benzer bir durum Kürdistan devrimi ile söz konusudur. Yani Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimi de tıpkı Kıbrıs ve Türkiye devrimleri gibi bir biriyle bağlıdır. Bu olgular sonucunda ortaya çıkan tablo, Türkiye, Kürdistan ve Kıbrıs devrim mücadelesinin, her üç ülkeyi de kapsayan bir 'Birleşik Devrim' sürecine dönüşmek durumunda olduğudur. Benzer bir olgu bu kadar güçlü olmasa da ülkemizin özellikle güney coğrafyası ile Yunanistan arasındaki bağlardan kaynaklanan, Kıbrıs-Yunanistan devrimleri arasındaki ilişkide de söz konusudur. Elbette Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs ve belki de Yunanistan Birleşik Devrimi, sadece bu ülkelerle sınırlı kalmayacak kadar güçlü bir etkiye sahip olacaktır. Böylesi bir devrim sürecinin başta Ortadoğu ve Balkanlar olmak üzere çok geniş bir coğrafyayı etkileyen güçlü bir devrim dalgalanmasına yol açacağı kesindir. Ancak bizler açısından öncelikli görev

Devrimci Komünist Birlik Programı

Kürt Ulusal Hareketi'nin ulaştığı nokta, Haziran Ayaklanması, Rojava Devrimi, Yunanistan'daki krizleri bağlı gelişen halk hareketleri gibi gelişmelerin ışığında; kendi ülkemizi de kapsayan ve çok daha somut bir olasılık olarak beliren Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs ve Yunanistan Birleşik Devrimi'nin ilerlemesi için üzerimize düşeni yapmaktır.

Bu noktada şunu belirtmekte fayda vardır ki; güney coğrafyadaki yapılanmanın Yunanistan ile olan yakın ilişkisi kuzey coğrafya ile Türkiye arasındaki ilişki ile aynı derecede etkili değildir. Güney coğrafya belli bir derecede bağımsız bir devlet örgütlenmesine sahiptir. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin siyasi ekonomik yapılanması Yunanistan'a "göbekten bağımlı" bir nitelik taşımamaktadır. Bu nedenle güney Kıbrıs üzerinden Yunanistan ile birleşik bir devrim sürecinin gelişmesi çok daha zor görünmektedir. Ancak olasılık dahilindedir.

Bu noktada Kıbrıs'ta halkların kendi iradesini kendi ellerine alması ve yeniden ortak bir vatanın inşa edilmesi için mücadelenin temeli, emperyalist işgale karşı ülkedeki tüm anti-emperyalist kesimleri kapsayacak olan birleşik bir cephenin kurulması ve Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi ile birlikte ülke üzerindeki tüm emperyalist hegemonyayı dağıtarak bir halk iktidarının kurulmasıdır. Bu mücadele bir süreci gerektirmektedir ve belli aşamalardan geçmek durumundadır. Öncelikle ülke işçi sınıfının gerek kuzey, gerekse güney, gerek yerli nüfus gerekse sonradan ülkeye gelerek yerleşen ve geleceğini bu coğrafyada gören göçmen işçi nüfusun, kendi devrimci sınıf örgütlenmesini yaratması ve mücadelenin önderliğini üstlenmesi bir zorunluluktur. Bu olmadan böylesi devrimci bir mücadelede daha tutarsız yer alabilecek kesimlerin anti-emperyalist siyasete çekmek ve mücadelenin bir müttefiki haline dönüşmelerini sağlamak çok olası değildir. Bunu başarabilmek için işçi sınıfının kendi devrimci sınıf örgütlenmesini sağlamak gerekliliğinden yola çıkıldığında önümüzde duran temel görev Kıbrıs Devrimci Komünist Partisi'nin tüm ülkeyi saracak şekilde örgütlenmesidir.

N. Enternasyonal Mücadele ve Komünist Enternasyonal'in Gerekliliği

Mücadelenin bir diğer ayağı ise enternasyonal bağlamda ele alınmak durumundadır. Kıbrıs halklarının devasa emperyalist güçler karşısındaki zayıflığını yenmenin ve Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi'ni gerçekleştirmenin yolu başta Türkiye, Kürdistan, Yunanistan olmak üzere bölge ve dünya devrimci güçleri ile dayanışmayı ve emperyalizme karşı ortak mücadeleyi örmektir. Özellikle Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs-Yunanistan

Devrimci Komünist Birlik Programı

Birleşik Devrimi'nin öznesi olan Türkiye, Kürdistan ve Yunanistan devrimci güçleri ile ilişkiler geliştirilmeli ve ortak mücadele anlayışına sahip olunan yapılarla kapsamlı siyasal ittifaklar kurulmalıdır. Oluşturulacak siyasal ittifaklar bölgemizde gelişecek devrimci olanaklara önderlik getirecek bir enternasyonal örgütlülüğe bürünmeli ve giderek tüm dünyadaki devimci komünistlerin ortak enternasyonaline dönüşmelidir.

Bu nedenle Kıbrıs devrimci komünistlerinin görevi bir yandan önümüzdeki süreçte kaçınılmaz olarak yükselecek olan sınıfsal çelişkileri ve toplumsal hareketlenmeleri doğru siyasi bir çizgiye oturtabilecek devrimci siyasal örgütlülüğü yılmadan, sabırla kurmak, diğer yandan da hem Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi'nin özneleriyle, hem de en geniş çapta dünya devrimci güçleri ile enternasyonal bağları güçlendirmek olmalıdır.

Kıbrıslı Devrimci Komünistler Türkiye-Kürdistan-Kıbrıs(ve olası Yunanistan) Birleşik Devrimi açısından bugün için ana görevin Türkiye, Kürdistan ve Yunanistan devrimci güçleri ile ilişkilerin geliştirilmesi ve ortak mücadele anlayışının bulunduğu yapılarla kapsamlı siyasal ittifakların kurması olduğu tespitini yapmaktadır. Bu bağlamda Türkiye, Kürdistan ve Yunanistan devrimci güçleri ile temasların artırılması için gerekli her türlü girişimde bulunmak görevi önümüzde durmaktadır.

Gerek ülkemizin bölünmüş her iki yarısında, gerekse dünyada emperyalist kapitalizmden kaynaklanan sorunlar hem ülkemizde, hem de dünyada işçi, emekçi yığınları hareketlendirmekte ve yeni bir devrimler dönemini aralamaktadır. Bu dönemde tüm dünya devrimcilerine önemli sorumluluklar ve görevler düşmektedir. Bu sorumlulukları ve görevleri yerine getirebilmek için hazırlanmak ve adım adım mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

Ülkemiz ve dünyamızı emperyalist barbarlıktan ancak bir devrim kurtarabilir.

Şimdi bu devrimi örgütleyecek komünist öncü güçleri her alanda oluşturmak zamanıdır.

Şimdi devrim zamanıdır!

Devrimi örgütlemek için Kıbrıs ve dünyadaki tüm işçiler ve ezilen halklar birleşiniz!

www.devrimtemizler.net
Face: www.facebook.com/DKB.EKL